

ESER TAHLİLİ

(Prof. Dr. Nurullah Kunter, Ceza Muhakemesi Hukuku,
İstanbul 1961, 704 s.)

Prof. Dr. Naci SENSOY

1 — Türk Ceza Usul Hukuku literatüründe ötedenberi müracaat ve ihticac edilen ve biri merhum Ord. Prof. Baha KANTAR'ın diğeri Ord. Prof. Tahir TANER'in telifi iki ana eser olduğu malûmdur; bu iki ana esere ve Türk hukuk literatürüne yakın bir zaman evvel bir üçüncüsü daha katılmıştır ki, bu da, değerli meslektaşım ve arkadaşım Prof. Dr. Nurullah KUNTER'in uzun yıllar süren titiz ve vukufu çalışması sonunda vücuda getirdiği «Ceza Muhakemesi Hukuku» başlıklı eseridir; işte bu yazımın mevzuu, Ceza Usul Hukukunu yeni bir plân, metot ve muhteva içinde mütalâa eden bu değerli eserin, çeşitli bakımlardan tetkike matuftur.

1 — Eserin plânı:

2 — Eser bir giriş ile üç kısımdan müteşekkildir.

Girişte, Ceza Muhakemesi Hukukunun Hukuk düzenindeki yeri ve gayesiyle önemi anlatılmakta, bu izahlar, eserin incelemekte olduğu meselelere ışık tutacak temel bilgi, metot ve gayeleri muhteva bir mahiyet taşımaktadır.

Normatif bir bilgi şubesinden ibaret olan hukukun Âmme Hukuku dalı, Devlet Fonksiyonlarının ifa edilmesine ve Devletin korunmasına müteallik münasebetleri nizamlayan kaidelerin bütünüdür; muhakeme de Devletin fonksiyonlarından biridir ki bu fonksiyonun adı «Yargılama Fonksiyonu» dur; müellife göre yargılama fonksiyonu sadece Devlete has bir fonksiyon olmayıp fertlere de sari bir fonksiyondur; gerçekten fertler de «iddia» ları ve «müdafaa» ları ile bu fonksiyonun ifasına katılmakta ve böylece yargılama, müdafaa, ve iddia şeklinde ortaya çıkan üçlü münasebet muhakeme fonksiyonuna vucut vermektedir; işte, Muhakeme Hukukunun mevzuu, muhakeme fonksiyonunun ifası dolayısıyla meydana gelen münasebetleri düzenleyen normlar da ifadesini bulmaktadır.

3 — Ceza Muhakemesi Hukukunu yukarıda anlatılan şekilde anlıyan müellif, bu görüşüne uygun olarak, önce ve birinci kısımda «Ceza Muhakemesi Fonksiyonu» nu ele almakta ve buna vücut veren «Yargılama», «iddia» ve «müdafaa» fonksiyonlarını incelemektedir.

4 — Ceza Muhakemesi bir takım münasebetlere yer vermektedir; ve bu münasebetlerin objesi, «Yargılanacak İhtilâf» dir; ihtilâf ise, fertler arasındaki münasebetin doğurduğu bir olaydır; böyle bir olay şeklinde tahassül eden ihtilâf hukukça düzenlendiğinden, Ceza Muhakemesi münasebetleri «hukuki münasebet» olmaktadır; muhakeme hukuku gaye itibariyle sözü edilen münasebeti çözmeğe matuf olduğundan, münasebetin incelenmesi muhakeme hukukunun yapı itibariyle tetkikini tazammun eder; Ceza Muhakemesinin yapısı bahsinde ise, muhtevayı teşkil eden münasebeti, bu münasebetin taraflarını teşkil eyleyen süjelerini ve süjelerin ihtilâfın halli zımında icra ettikleri muameleleri ve kullandıkları vasıtaları tetkik etmek iktiza eyler; işte bu esasan hareket eden müellif de, serinin ikinci kısmını «Ceza Muhakemesinin yapısı» adını vermiş, bu ad altında «Hukuki münasebet», «yargılanacak cezai ihtilâf», «Ceza Muhakemeleri süjeleri», «Ceza Muhakemesi muameleleri» ni tetkik etmiştir.

5 — Ceza Muhakemesi, bir bakımdan da yaşayan bir varlık, bir sistemdir ve çeşitli fonksiyonlara uygun şekilde muhakeme bünyesi de değişik bir mahiyet arz etmektedir; bu değişiklik gözönünde tutulmak suretiyle, müellif, kitabın üçüncü kısmında ve «Ceza Muhakemesinin morfolojisi» başlığı altında, «Muhakemenin morfolojik prensipleri», «Dar mânada ceza muhakemesi», «Emniyet tedbiri muhakemesi», «Dar mânada tâli ceza muhakemesi», «Kanun yolu muhakemesi» ni incelemektedir.

6 — Görülüyor ki, eser, sistematığı bakımından Ceza Muhakemesi Usulü Kanununun tanzim tarzından tamamiyle ayrılmış bulunmaktadır; gerçekten tetkik mevzuu meseleler bam başka bir görüş zaviyesinden plânlanmış ve kanunun şerhi suretinde tecelli edecek bir sistem takip edilmiyerek, sistematik bir izah usulü esas ittihaz edilmiştir; şu vaziyete göre müellifin sistemi, muhtevayı mücerretten müşahhasa doğru giden bir akış içinde tetkike matuftur, işte bu sistem içinde, eserde önce sırf nazari surette cezai ihtilâfın iddia şeklinde ortaya çıkışı ele alınmakta, müddeialehyin böyle bir iddia karşısındaki tezi ve ferdi davranışları değerlendirilmek suretile iddia ve müdafaa sentezinin badi olacağı «hüküm» verecek âmme otoritesinin teşekkülü anlatılmaktadır.

Bu kısımda, muhakeme hukuku mücerret prensipler ve müesseselerden ibarettir ve gene bu kısımda müdahale ve şahsi dâva gibi ferdin tek başına veya müddeiumumi ile birlikte iddia fonksiyonunu ifa etmeleri halleri de, izah edilmiştir.

7 — Yukarıda belirtilen sisteme uygun olarak müellif, eserinin ikinci safhasında doğmuş bulunan ve iddea ile müdafaaya sebep olan bizatihi ihtilâfı ele almakta ve bunu tetkik mevzuu yapmış bulunmaktadır.

Ihtilâf bir münasebetin neticesi olarak ortaya çıkmakta ve bunun halli de ikinci bir münasebete vücut vermektedir; bu münasebetin tarafları Ceza Muhakemesi sūjeleri olup işbu sūjeler bir takım haklara sahip, bilmukabele bir takım mükellefiyetlere muhataptırlar; başka bir ifade ile bunlar ihtilâfın halli bakımından muktazi bazı muameleleri yapmak hak ve ödevleri ile karşı karşıyadırlar; muamelelerin icrası işe, bazı vasıtaların kullanılmasına vabestedir; işte bütün bu meseleler, muhakeme hukukunun yargı konusunun taraflarını, hakları ve görevleri birlikte meydana getirmekte ve münasebeti müşahhaslaştırmaktadır.

8 — Müellifin, eserinin üçüncü safhası muhakeme hukukunun en müşahhas ve dinamik safhasıdır. Gerçekten tesbit edilmiş bulunan haklarla görevler, muamelelerle vasıtalar, bu safhada muhakeme fonksiyonunun faaliyeti içinde canlılığını iktisap etmektedir; başka bir ifade ile evvelki safhalarda veya kısımlarda tesbit edilmiş olan prensiplerle müesseselerin işleyişi, mütenevvi muhakeme tipleri içinde bu safhada canlandırılmaktadır.

II — Eserin ve Muhakeme Hukukunun gayesi:

9 — Müellifin, eserini, şimdiye kadar belirttiğimiz sistem ve plân içinde kaleme alışı, muhakeme hukukuna vermek istediği mânânın ve takip ettiği gayenin tabii bir neticesidir.

Eserin ve muhakeme hukukunun gayesi bakımından müellif, söz'e kitabının önsözünde hukukun kanundan, kanun bilgisinden ibaret olmadığını belirtmekle başlamaktadır; gerçekten kanunî hukuk hukuk bilgisinin verilmesinde bir vasıttan ibarettir ve bu husus Ceza Muhakemesi Hukuku için de vârittir; şimdiye kadar ceza muhakemesini tanzim eden kaidelerin izahı ile iktifa olunması bu hukuk dalının kanunî hukuk şeklinde ortaya çıkışına sebep olmuş ve diğer hukuk dalları gibi tekâmül ve inkişaf edebilmesine mâni

olmuştur; şu veya bu kanunun bütün hükümlerini okutmağa ne lüzum ne de hattâ imkân vardır; hukukçu dediğimiz kimse, «bugün yürürlükte bulunan veya yarın yürürlüğe girecek kanunun bütün kapılarını açacak bir anahtara» sahip olan kimsedir; her hukuk dalının hukukçuya verdiği anahtar o dalın prensiplerini sistemli bir şekilde öğretmekten ibarettir; böyle olunca hukukta gaye müşahhasan mücerrete gitmek, hususiden umumiye yükselmek, ana kanunları bulmak ve bunları sistemleştirmektir; kaydolunsun ki hukukun bütün kolları için bahis konusu olan bu esas Ceza Muhakemesi hukuku için de câridir.

Bu beyanlardan anlaşılacağı veçhile, eserin gayesi ceza muhakemesini düzenleyen hukuk normlarının sistemli bir bütün olarak izah edilmesi ve prensiplerinin meydana çıkarılmasıdır; işte bu düşünceyledir ki müellif kitabına Ceza Muhakemesi Hukuku adını vermiş ve bu gayeye uygun bir plân içinde meseleleri izah eylemiştir; böylece Usul Kanununun çeşitli maddelerinde yer almış olan değişik müesseseler müşterek prensiplere ve esaslara dayanmaları bakımından bir arada mütalâa edilmekle, prensibin öğrenilmesi hem bütün değişik müesseselerin öğrenilmesi neticesini doğurmuş ve hem de adı edilen müesseseler ait teferruatın ezber bilgiler suretinde tecelli etmesine engel olunmak istenmiştir.

III — Terim:

10 — Terim bakımından işaret olunması lâzım gelen husus müellifin, eserine, «Ceza Muhakemesi Hukuku» ismini vermiş olmasıdır; bu suretle müellif alışılmış bir ıstılahı terketmiş bulunmaktadır; filhakika şimdiye kadar «Ceza Usul Hukuku» tâbirleri kullanılmakta ve bu tâbirler fakülte ders programlarında da yer almakta idi ve yer almakta da devam etmektedir; müellif muhakeme karşılığı «usul» tâbirini hatalı ve noksan bulmakta bunun yerine «muhakeme» kelimesinin kullanılmasını teklif etmektedir; bu teklife esas olan husus şudur ki, «usul» terimi tetkik mevzuu olan hukuk dalı bakımından gelişmemiş bir safha için kabil-i istimaldir; zira, usul bir gayeye varmak için kullanılan vasıtaları, formaliteleri, şekilleri ifade etmektedir; diğer taraftan bu mevzuda «dâva» tâbirini kullanmak da hatıra gelebilir ise de, «dâva» tâbiri türkçede «ihtilâfın halledilmek üzere mahkeme önüne getirilmesi» ni ifade etmektedir; halbuki tetkik mevzuu olan hukuk dalı daha geniş bir muhtevaya sahip olup ne sadece şekiller ve formaliteler hukukunu ne de sadece mahkeme

önündeki ihtilâfı ifade eder; gerçekten bu dalın maddî muhtevası da mevcuttur ve usulün ve dâvanın dışında tetkike esas olacak bir takım prensipleri, müesseseleri ve hayatiyeti vardır; usul, muayyen bir gayeye varışta takip edilen metod, kullanılan vasıta olması bakımından muhakemenin bir kısmı olup tamamı değildir; şu vaziyete göre, bu hukuk ilminin adı — ceza ihtilâfını hallettiğine göre — «Ceza Muhakemesi Hukuku» olmak iktiza eder.

IV— Muhteva:

11 — Kitabın muhtevasını müellifin bağlı bulunduğu sistem itibariyle çeşitli ana prensiplere irca suretiyle mütalâa etmek mümkündür; bu prensipler, bir kaç esasta toplanabilir.

A) 12 — Müellife göre, her şeyden evvel muhakeme ile, muhakeme hukukunu tefrik eylemek iktiza eder.

Muhakme hukuku, muhakemeyi tanzim eden normların heyeti umumiyesidir; muhakeme ise, hukukî bir ihtilâfı halletmek üzere yargılama organlarının icra eyledikleri faaliyetler dolayısıyla meydana gelen hukukî münasebetlerin süjeleri tarafından yapılan muamelelerin bütünüdür.

Yukarıda sözü edilen muhakeme hukuku, ceza ile ilgili bir muhakeme hukuku olup, Ceza Hukukunun bir kısmı, tâlî bir bölümü değildir; buna mukabil Ceza muhakemesi hukuku, hukuk umumi nazariyesinin kamu hukuku bölümünün «Muhakeme Hukuku» dalının bir kısmıdır; gerçekten muhakeme hukuku çeşitli kısımları ile müstakil bir normlar dalıdır; diğer taraftan ceza hukuku ile ceza muhakemesi hukukunun alâkası, muhakeme sonunda suçlu bulunanlara ceza tayin edilmesinden ibarettir; bu sebep dolayısıyla da ceza muhakemesi hukuku sırf bir vasıta hukuktan ibaret olmayıp, şekil cephesi yanında maddî muhtevası, gaye ve fonksiyon cephesi de mevcut olan bir hukuktur.

Ehemmiyetle işaret edelim ki, günümüzde muhakeme hukukunun muhtevası bir hukukî münasebet haline gelmiştir ve ceza muhakemesi hukuku bu hukukî münasebetle ilgili, esasî veya maddî hakları düzenlemesi bakımından müstakil bir muhtevaya sahiptir.

Bu münasebetle, şu noktaya da işaret etmek çok muvafık olur:

Ceza muhakemesi hukukunun, muhakeme hukuku dalının diğer bir kısmı olan, hukuk muhakemesi hukuku ile bir alâkası ve bu sonuncuya karşı tabiiyet veya bağımsızlığı varid-i hatır olabilir;

filhakika bu iki bilgi dalı arasında bir takım müşterek prensipler mevcuttur ve gayelerdeki farklılaşmaya rağmen, münasebet, muamele v.s. gibi mefhumlar her iki muhakeme hukuku sahası için de müşterek prensipleri teşkil etmektedir.

13 — Yukarıda arzetmiş bulunduğumuz ve hülâsaten belirtmiş olduğumuz düşünce tarzı gözönünde bulundurulunca, müellifin, şimdiye kadar Ceza hukukçularımızın kabul ettiği düşüncenin aksini savunduğu ve muhakeme hukukunun ceza hukuku muvacehesinde istiklâlini müdafaa eylediği açık surette görülür.

B) 14 — Müellifin üzerinde durduğu ikinci bir prensip de, «hüküm» ve «karar» mefhumlarının farklılığı prensibidir.

Hukukta çok defa, hükümle, muhakeme fonksiyonunu sona erdiren nihai karar ifade edilmektedir; halbuki muhakeme fonksiyonunu sona erdiren hüküm «son hüküm» dür; işte bu son hükmü hazırlayan bir takım başka hükümler de vardır ki, bunlar, «hazırlayıcı hükümlerdir» hazırlayıcı hükümler, muhakemenin her safhasında görülür ve son hükmü hazırlar; bu itibardır ki, hazırlayıcı hükümler muhakemede analiz faaliyetine vücud verir ve son hükmün itası ise sentezi meydana getirir; ehemmiyetle işaret olunsun ki, hâkimin yaptığı bir çok muameleler birer hükümdürler ve bu itibarla muhakeme tâbiri sadece son soruşturma safhasını değil ve fakat bütün safhalardaki usulî muameleleri ifade eder.

Arzolunan bu esaslardan hareket eden müellif, hükmün muhtelif nev'ileri neticesine varmaktadır; şöyle ki:

Hükümlerin bir kısmı «mütalâa» mahiyetindedir; son kararın itasına kadar verilen geçici ve nisbî hükümler bu cümledendir.

Bir de, psikolojik bakımdan mutlak ve kesin olan hüküm vardır ki buna karar denir; bu karar zıt mütalâaların sentezi mahiyetinde olup adı geçen mütalâalardaki mütezat durumu da ref'eder.

Nihayet, bir başka hüküm tipi de, «yargı» dır*.

C) 15 — Müellifin, üzerinde durduğu bir başka prensip de dâva ile ilgili prensiptir.

Ceza muhakemesi hukukunun gayesi yargılanacak ihtilâfın

[*] Müellif, hüküm nev'ilerinden olan «karar» ile «yargı» mevzularında ince tahliller yapmakta ve bu her iki hüküm nev'ini geniş bir tafsilât içinde ve misallerle izah etmektedir; tafsilât için tetkik konusu eserin 24-40. sayfelerine bakınız.

yargılanmış ihtilâf haline getirmek olduğuna göre, bu gayeye erişebilmek için her şeyden evvel ihtilâfın yargı makamlarının huzuruna getirilmesi, yani, dâva açılması iktiza eder; dâvanın açılması ise, muhakeme münasebetini harekete getiren olayın ta kendisidir ve bu keyfiyet bir iddia fonksiyonunun icrasıdır; gerçekten dâva, sadece açılmakla kalmaz, onun takibi de gerekir ki, bu cihet iddia makamının fonksiyonudur ve bu fonksiyon heyet-i umumiyesi itibariyle kovuşturma adını alır.

Kaydolunsun ki, koğuşturma yapılmadan, ihtilâfın yargı makamının huzuruna getirilmesi bahse mevzu olamaz; bu itibarla koğuşturma zarurîdir.

16 — Müellife göre, dâva tâbirini de geniş bir surette anlamak ve bu anlayış içinde muhtelif ayırmalar yapmak lâzım gelir; her şeyden evvel şuna işaret etmek icap eder ki, dâva, sadece duruşmadan ibaret değildir ve dâva iddia makamının ihtilâfı ortaya koyması ile başlamış olur; diğer taraftan muhtelif yargı mercileri değişik safhalar içinde bir ihtilâfı halletmek gayesi ile incelenseler bile ortada tek kovuşturma mevcuttur ve hepsi de dâva mefhumuna dahildir; işte bu anlayış içinde dâvayı «asil ceza dâvası» ve «tâli ceza dâvası» olarak ikiye ayırmak lâzım gelir.

17 — Asil ceza dâvası, isnad edilen bir fiilin muhakeme yoluyla tahkikinin talep edilmesidir; gerçeğin, suç hukuku normları bakımından bir olayın hukukî durumunun tesbiti zımında kollektif surette muhakeme yapılmak üzere ceza yargılaması makamlarını harekete geçirmek, esas ceza dâvasını teşkil etmektedir ve hukukî münasebet de bu anda doğmaktadır.

İsnad edilen bir fiilin suç teşkil edip etmediği, fiilin muhakemesinden sonra anlaşılacağı için, dâvanın suçtan doğduğu fikri doğru değildir.

Asil ceza dâvaları, «Dar mânada ceza dâvaları» ve «emniyet tedbiri dâvaları» olmak üzere ikiye ayrılabilir; her ne kadar, emniyet tedbiri de bir ceza olduğundan iki dâva arasında bir fark olmamak lâzım gelir ise de, iddia fonksiyonunu gören makam bakımından bir farkın mevcudiyeti mütalâa edilebilir; filhakika emniyet tedbiri dâvalarında iddia fonksiyonu mutlak surette devlet tarafından görülmekte ve buna mukabil, dar mânada ceza dâvasında gene prensip devlet'in iddia makamını işgal eylemekte olması bulunmakla beraber ferdin veya ferd ile devletin birlikte iddia fonksiyonunu ifa eyleyebilmesi de mümkün olabilmektedir.

18 — Tâli ceza dâvalarına gelince: bu dâvalar, suç isnadının tahkiki gayesini taşımayan ve fakat bir kararın elde edilebilmesi için açılan dâvalardır ve bunlarda da iddia fonksiyonu ifa edilmektedir.

İşaret olunsun ki, tâli ceza dâvası, müstakil bir mahiyet arz edebileceği gibi, esas ceza dâvasının içinde de icra edilebilir; kanun yolu dâvaları, memnu hakların iadesi için açılan dâva, suçluların geri verilmesi, yabancı mahkeme kararlarının Türkiyede infazı, cezaların infazı için icra edilen dâvalar, müstakil tâli dâvalara; hâkimin reddi, yetkisizlik iddiası, merci tayini, yetki ihtilâfları, eski hale getirme gibi hâdiseler de, asıl ceza dâvası ile kaynaşmış mahiyette tâli dâvalara misal olarak gösterilebilir.

19 — Ceza dâvalarında prensip, iddia fonksiyonunu, âmme otoritesinin görmesidir; dâvanın bu şekildeki takibine, kamu dâvası denilir ve bu dâva mecburî ve devamlı bir dâvadır; buna karşılık, suçtan zarar görenin iddia fonksiyonunu icra etmesi halinde şahsî dâva; âmme otoritesi ile suçtan zarar görenin birlikte koğuşturması halinde de kamu dâvasına müdahale dâvaları mevzuubahistir.

20 — Dâva mevzuunda, müellif bir noktaya daha temas etmekte ve ötedenberi karıştırılmakta olan bir hususun tefriğine de işaret eylemektedir; gerçekten tefriki gereken husus «muhakeme» ve «dâva» mefhumlarıdır.

Dâva, genel olarak bir ihtilâfın yargı merciinin önüne getirilmesi ve takibi olduğu halde, muhakeme, bu ihtilâfı halletmek için yargılama organlarının yaptıkları faaliyet dolayısıyla meydana gelen hukukî münasebetlerin süjeleri tarafından icra kılınan muamelelerin bütünüdür; başka bir ifade ile, dâva mücerret bir mefhum olduğu halde, muhakeme müşahhas ve hayatî bir mefhumdur ve muhakeme hukuku münasebetlerinin bilfiil ortaya çıktığı safhadır; işbu safha, dâvanın açılması ile başlar ve yargı ile sona erer.

Muhakemenin, iddia, müdafaa ve yargı makamı şeklinde üç süje grubu vardır ve bunlar arasında üçlü bir muhakeme münasebetinin mevcudiyeti tezahür eylemektedir.

22 — Muhakeme münasebetine, herhangi bir surette katılan herkes, süje mefhumuna dahildir; süjeleri, muhakeme münasebeti içinde icra ettikleri fonksiyona ve ehemmiyete istinaden «birinci derece süje», «ikinci derece süje» şeklinde ayırmak mümkündür; birinci derece süjeler, hâkim, müddeiumumî, müdahil, şahsî dâvacı,

sanık ve müdafidir; ikinci derece süjeler ise, şahit, müşteki, müdahil vekili, tercüman, bilirkişi, maznun temsilcisi ve dinleyicilerden teşekkül etmektedir.

Süjelik mefhumu, süjenin bir hak sahibi olup olmaması bakımından da ikiye ayrılabilir; kuvvet şeklinde bir hakka sahip olan süje «aktif süjedir»; buna karşılık, bir mükellefiyet altında olan süje «pasif süje» olarak ortaya çıkmaktadır.

23 — Süjelerin, muhtelif muhakeme safhalarında karşılıklı münasebetleri, «hukukî münasebet» i teşkil eylemektedir; Süjelerin icra etmekle mükellef buldukları muamele ve icraat, «hukukî muameleleri» meydana getirmektedir; işbu muamelelerin icrası zımında süjelerin tatbik eyledikleri hukukî müesseseler ise, «Ceza muhakemesi vasıtalarını» teşkil eylemektedir; şunu ehemmiyetle işaret eylemek gerekir ki, muhakeme vasıtalarının gayesi, muhakemenin devamını, hakların korunmasını ve yargının kesinliğini, sağlamağa matuftur.

24 — Yukarıda çeşitli başlıklar altında tetkik eylediğimiz, Prof. Dr. Nurullah Kunter'in Ceza Muhakemesi Hukuku adlı eseri Türk Ceza Usul Hukuku literatürüne bambaşka bir renk, plân, metod ve anlayış içinde girmiş dikkate şayan bir eserdir; bu eseri sırf nazari esasları cem eden bir eser olarak mütalâa etmek hatalı olur; gerçekten adı geçen eserin en büyük hususiyeti belki de, nazari esasların ışığı altında bu esaslarla tatbikatı meczetmiş olmasıdır; bu itibarla eser Ceza Usul Hukuku sahasında sırf nazari tetkikler yapmak isteyen hukukçular bakımından değil, tatbikatçılar bakımından da ehemmiyetle tavsiyeye şayan bir değer taşımaktadır.

Çok değerli meslekdaşım ve arkadaşım Prof. Dr. Nurullah Kunter'in Ceza Usul Hukuku sahasına mütenevvi yenilikler getirmiş olan bu kıymetli eseri dolayısıyla tebrik ederim.

Prof. Dr. Naci SENSOY